

# Chàng Tinh Anh Tây Róm Và Sĩ Quan Cao Cấp Tiểu Bạch Kiếm

## Contents

|                                                                                                                 |          |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Chàng Tinh Anh Tây Róm Và Sĩ Quan Cao Cấp Tiểu Bạch Kiếm</b>                                                 | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Lão Đại, Thằng Cha này Muốn Ngủ Với Anh . . . . .                                                  | 1        |
| 2. Chương 2: Những Chuyện Anh Muốn Nói Với Em Nhiều Mãi Chẳng Hết, Còn Em Thì Chỉ Ăn Mỳ Mãi Không Hết . . . . . | 4        |
| 3. Chương 3: Tinh Anh: Anh Muốn Ngủ Với Em . . . . .                                                            | 7        |
| 4. Chương 4: Chương Ngại Giao Tiếp . . . . .                                                                    | 8        |
| 5. Chương 5: Lần Đầu Tiên Ăn Mì . . . . .                                                                       | 11       |
| 6. Chương 6: Lần Đầu Tiên Hôn Môi . . . . .                                                                     | 13       |
| 7. Chương 7: Lần Đầu Làm Chuyện Ấy . . . . .                                                                    | 15       |

## Chàng Tinh Anh Tây Róm Và Sĩ Quan Cao Cấp Tiểu Bạch Kiếm

---

### Giới thiệu

Editor : MuốiThế loại: Ngọt, sủng, quân nhân, HE. Câu chuyện kể về chuyện tình yêu của một sĩ quan Tiểu Bạch Kiếm

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-tinh-anh-tay-rom-va-si-quan-cao-cap-tieu-bach-kiem>*

### 1. Chương 1: Lão Đại, Thằng Cha này Muốn Ngủ Với Anh

Tinh Anh du học Pháp trở về tham dự tiệc rượu, vô tình nhìn trúng sĩ quan ưu tú Tiểu Bạch Kiếm một tay cầm súng đoạt chính quyền, sau đó nhất kiến chung tình, về nhà viết thư tình đầy hàm súc gửi sĩ quan.

“Từ khi xa em, sắc trời trong xanh ngày ấy lấp đầy tâm trí anh..

Anh vốn không thích thành phố này, nhưng hôm qua trở về chợt nghĩ, mỗi tác đất ở đây có lẽ đều đã từng in dấu chân em, nghĩ đến đây con tim anh hân hoan nhảy múa. Anh nghĩ có lẽ mình bị bệnh mất rồi, căn bệnh mang tên em...

Anh mạo muội khấn kh thiết cầu em, lời thỉnh cầu chân thành nhất kiếp này của anh, xin em hãy làm bạn với anh. Làm ơn đừng từ chối anh. Anh không đòi hỏi em làm cho anh bất cứ chuyện gì, anh chỉ muốn viết thơ, tả mưa, vẽ gió, tả em, gửi em hay tắm chân tình này.”

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiếm không biết chữ, ném cho cấp dưới của mình hỏi: Cái con mợ gì đây?

Cấp dưới đọc xong mặt không đổi sắc hỏi báo: Lão đại, thằng cha này muốn ngủ với anh.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiếm: ... Hử, tên ấy viết thế thật hả? Ra nước ngoài uống mực mà lại thô tục như thế sao? (Mực ở đây là chỉ kiến thức)

Anh lấy lại bức thư, nhìn độ dài của nó, tuy rằng một chữ bẻ đôi anh cũng không biết, nhưng với bộ não tự cho là thông minh siêu việt, anh có thể đoán ra được nội dung của nó: Muốn ngủ thôi mà cũng có thể viết dài được như vậy, chắc tên này viết một trăm linh tám kiểu khác nhau!!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm hồi tưởng lại một chút dáng vẻ của Tinh Anh, cái tên mặt chó dạng người này kể ra cũng đẹp trai, cũng đúng kiểu anh thích. Anh hỏi cấp dưới: Tên ấy muốn ngủ với tôi, hay là muốn tôi ngủ với tên ấy?

Cấp dưới không trả lời được.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm tưởng người kia không biết xấu hổ nói muốn ngủ với mình nên cấp dưới không dám nói, nhất thời giận tím mặt.

Cấp dưới: Lão đại, sao đây, có hồi âm không?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Hồi âm cái đầu nhà nó! Cái tên tây rởm không biết xấu hổ này!

Cấp dưới: Tên ấy là trưởng quan chính phủ quốc dân bỏ nhiều tiền ra mời về, không trả lời liệu có sợ đắc tội không?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Đắc tội cái gì mà đắc tội, ông đây mà phải sợ tên ấy á? Sau đó suy nghĩ lại một chút, lại nói: Trả lời cho tên ấy! Viết đi, cái con ghê còi kia, con mẹ nó nằm đấy mà mơ hão nhé!

Cấp dưới ngoan ngoãn bỏ hết từ ngữ thô tục đi, viết thư hồi âm cho Tinh Anh: “Mong anh mơ giấc mộng đẹp!”

Tinh Anh nhận được thư hồi âm, phóng mắt nhìn về nơi sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm ở cách đó xa xa, tặng một chiếc hôn gió: “Hẹn gặp em trong giấc mộng đẹp!”

Hồi sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm mới chỉ nghe nói chính phủ bỏ tiền ra thuê một Tinh Anh vừa đi du học Pháp về, nghe đầu người kia đẹp trai giỏi hoạt, anh không phục, sai cấp dưới đi nghe ngóng, sau đó cấp dưới trở về bẩm báo: Quả thật rất đẹp trai, có thể sánh với Phan An.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Phan An là ai? Không biết!

Cấp dưới:.. Đẹp trai hơn Uông hán gian với Trương thiếu soái.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Mẹ, họ Uông với Trương thiếu soái còn không đẹp trai bằng ông đây! Chú ăn học tử tế mà không biết đường miêu tả à?

Cấp dưới: À ờm.. Mắt đào hoa..sống mũi cao, gương mặt dài...

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm có thể tưởng tượng ra một chút, nhưng vẫn rất mơ hồ.

Cấp dưới nói: À phải rồi, nghe nói mỗi lần tên ấy tới quán mì Đức Hưng, chủ quán lại cho tên ấy nhiều hơn hai phần gạch cua tôm bóc vỏ với thức ăn thêm.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm lập tức xoay người đi, cấp dưới hỏi: Lão đại, anh đi đâu thế?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm nuốt nước bọt ừng ực: Còn phải hỏi! Ông đây đi tìm tên ấy ăn mì!

Một ngày họp chính phủ, trong buổi họp Tinh Anh đứng lên phát biểu chuyện quốc gia đại sự rất có tầm nhìn xa trông rộng, các viên chức nghe xong không ngừng vỗ tay khen hay. Sĩ quan cao cấp Tiểu Bạch Kiểm thấy Tinh Anh được hoan nghênh, trước mặt người ta thì hân thì ra vẻ ta đây lắm cơ, nhưng sau lưng thì lại như con chó cún bám theo mình cầu hoan, sự trái ngược này khiến anh cảm thấy... rất sung sướng.

Cuộc họp kết thúc, Tinh Anh đuổi theo sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm đang đi ra ngoài, hỏi anh có rảnh không, sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm liếc xéo một cái: Không rảnh!

Tinh Anh tiếc nuối thở dài: Ồ, vậy để lần sau đi. Vốn muốn mời em đi ăn mì, anh biết một quán mì ngon lắm...

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Có rảnh! Đi!

Sau này sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm và Tinh Anh tây rồm trở thành bạn tốt, Tinh Anh mời sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm tới công quán làm khách, vì anh mà viết thơ lấy lòng: Quốc gia an bình nhạc vị ương, dữ thiên tương bảo vĩnh vô cương.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm kinh thường: Thích ra vẽ ta đây trước mặt ông à, ông đây cũng biết viết thơ nhé!

Cấp dưới lặng lẽ cất tập thơ của sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm (mỗi khi anh nổi hứng sáng tác sẽ đọc cho cấp dưới nhỏ), trích kiệt tác của sĩ quan nhà mình ra: Cái mông trắng, trắng cái mông, bên trong mông có một cái động, bên trong động có một huyền cơ, vừa đâm vào vừa kêu oai oái.

Lại sau này nữa, khi chiến đấu với giặc, binh đoàn của Tinh Anh bị vây bắt, đơn vị bạn ở gần đó lại không giúp đỡ, thủ trưởng trực tiếp của sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nói rằng họ không cùng một phe với chúng ta, cho nên chúng ta không cần vì bọn họ mà hao binh tổn tướng cho những việc không cần thiết.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm giận dữ: Con bà ông, thế họ không phải đơn vị bạn à? Không phải người Trung Quốc à?!

Thủ trưởng: Cũng không thể trách được, trước kia ta hỏi xin họ quân bị, tham mưu của bọn họ tham lam hét giá đòi hỏi, đến một viên đạn bắn rồi cũng không chịu cho không, thế mà cũng gọi là đơn vị bạn được à?!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm quay đầu đi: Lính của tôi thì phải nghe tôi!

Thủ trưởng lấy làm kinh hãi: Cậu muốn tạo phản à?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm sáng khoái nói: Đúng, tôi tạo con mợ nó phản đây!

Đoàn của Tinh Anh thoát nguy, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm tìm khắp nơi mà chẳng thấy Tinh Anh đâu, lòng nóng như lửa đốt chạy ào vào bộ tư lệnh vừa bị đánh tan, thấy Tinh Anh đang ngồi an toàn trong đồng cỏ mát. Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm chạy vội lên muốn ôm, Tinh Anh sợ hãi cuống quýt lui về phía sau: Chờ một chút!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm không sao hiểu nổi: Sao thế?!

Tinh Anh cởi áo ra, nhanh chóng tháo chỗ thuốc nổ buộc trên người xuống: À đang tính nếu thất thủ anh sẽ giả bộ đầu hàng, sau đó kéo mấy anh em giặc xuống chơi cùng mình.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm muốn chửi một trận, nhưng lần đầu tiên anh thấy cạn lời.

Sau khi quay về địa giới an toàn, buổi tối sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm bức bối trong người, Tinh Anh dẫn anh đi ra ngoài tản bộ, dọc đường quê có trồng một cây táo nhỏ, Tiểu Bạch Kiềm bẻ một cành cây trĩu quả, vặt một quả táo xuống, lấy tay xoa xoa rồi đưa lên miệng gặm, còn đưa cho Tinh Anh.

Tinh Anh: Này, sao em có thể tùy tiện hái táo của người khác như vậy chứ.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Cây ở trên đường, sao không được ăn cơ chứ?

Tinh Anh chỉ chỉ cô gái đang ngồi ôm chầu giặt bên lề đường: Cô kia cũng ở trên đường kia, chẳng lẽ em cũng có thể tùy tiện ôm về nhà sao?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nhổ hạt táo ra: Sao lại không thể? Đây là chẳng qua ông đây không thèm! Một khi ông đây đã coi trọng, ông lập tức ôm người ta về nhà cậu có tin không?!

Tinh Anh quay đầu lại nhìn chằm chằm gương mặt sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm bị hấn nhìn tới mức mặt nóng lên: Nhìn gì nhìn gì, nhìn cái quái gì chứ? Ông đây là thổ con mợ nó phỉ đấy, bây giờ mới biết à?

Đột nhiên Tinh Anh bắt đầu ngâm thơ: Nếu anh không thể trông thấy em, đôi mắt này còn có ý nghĩa gì chứ? Nếu hai tay anh không thể chạm tới em, sức lực này còn có nghĩa gì chứ? Nếu cuộc đời anh không có em, cuộc sống này còn có ý nghĩa gì chứ?!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm ù ù cạc cạc:

Tinh Anh nhìn sâu vào đôi mắt anh, nở nụ cười dịu dàng: Ý anh là, anh cũng đang ở trên đường nè.

————— tui là đường phân cách lãng mạn —————

Cấp dưới đi theo sau bảo vệ hai người họ lặng lẽ thở dài, thầm nghĩ chắc lão đại nhà mình không hiểu gì đâu, nhưng để không sát phong cảnh, cậu chỉ có thể cố nén xung động muốn chạy lên phiên dịch: Lão đại à, ý của tên tây rởm kia là mong của anh cũng trắng lắm!!!

.o.

Bạn Tinh Anh bị Tiểu Bạch Kiểm gọi là Giả dương quý tử ( ) từ ‘dương quý tử’ dùng để chỉ những người lính có quân hàm nhưng là người nước ngoài. Còn chữ ‘giả’ trong ‘giả dối’. Mình không biết dịch từ này thế nào cho đúng nghĩa nữa nên tạm để là Tây rởm.

\*Con nghé còi ( ): Là một câu chửi, chỉ người không mạnh mẽ, không có khí thế, giống như con nghé con mới sinh.

Uông Tinh Vệ (Uông hán gian)

Uông Tinh Vệ (1883-1944): Bạn nào đọc Bạch Liên Hoa chắc cũng biết rồi, ông này trước ở phe cánh tả, làm việc cho chính phủ quốc dân, sau đó chuyển sang cánh hữu làm việc cho Nhật. Tên ông ta trở thành thuật ngữ chỉ kẻ phản bội.

Trương Học Lương (Trương thiếu soái)

Trương Học Lương (1900-2001): Là một trong những quân phiệt rồi trở thành tướng lĩnh của Quốc Dân Đảng Trung Quốc tại vùng Tây An. Chính ông là người bắt cóc và gây áp lực với Tưởng Giới Thạch dẫn đến sự hợp tác Quốc-Cộng trong Chiến tranh Trung-Nhật. Ông đứng đầu “Dân quốc Tứ công tử” – được xem là một trong những “mỹ nam tử” trong giới quân nhân thời bấy giờ.

Phan An

Phan An là một trong tứ đại mỹ nam Trung Hoa. Người ta thường nói “đẹp như Phan An” để ngợi ca vẻ đẹp trai tuấn tú của người đàn ông. Tương truyền, mỗi lần Phan An ra phố, bất kì cô gái nào cũng phải ngoái đầu nhìn theo. Sau khi dấn thân vào con đường chính trị, Phan An bị bắt, chu di tam tộc!

M: Đây là một bộ siêu ngắn (7 chap) của Sinh Sinh, bối cảnh cận đại, nói về một anh sĩ quan không biết chữ và chàng Tinh Anh ý thơ dồi dào, không có nội dung cụ thể =)))) đọc giải trí cho vui =))))

## **2. Chương 2: Những Chuyện Anh Muốn Nói Với Em Nhiều Mãi Chẳng Hết, Còn Em Thì Chỉ Ăn Mỳ Mãi Không Hết**

Tinh Anh rất thích viết thư tình cho sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm, nhưng sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm không biết chữ, lần nào cũng phải nhờ cấp dưới đọc cho mình. Cấp dưới không chỉ có mỗi nhiệm vụ đọc, còn phải phiên dịch áng văn lai láng này, tránh cho sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm nghe không hiểu có ý nghĩa gì.

“Chúng ta bị cuốn vào những tháng ngày mưa vẫn bão cuốn, phải chen vai thích cánh giữa vô số cảnh đời xa lạ, tháng ngày dong dài mà đơn điệu ấy thật khiến con người ta tuyệt vọng, nhưng chỉ cần nghĩ trên đời này còn có em, anh thấy thật vinh hạnh vì đã được sinh ra trong thời này. Chỉ hận thời gian không thể trôi chậm chậm, thật chậm chậm, để lúc nào anh cũng có thể ở bên em...”

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Nghe nho nhã phết, có ý gì vậy?

Cấp dưới: Bảo anh buổi tối đừng đuổi anh ta về nhà.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Hm...

“Anh muốn trở thành cúc áo sơ mi đầu của em, để mỗi sớm mai thức dậy em mơn trớn trên cơ thể anh, vũng vàng đặt anh lên trái tim em, mới chỉ nghĩ đến đây, anh thấy mình như tê dại...”

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm xoa xoa da gà da vịt nổi trên cánh tay, lại cúi đầu nhìn cái cúc dưới áo mình, thẹn đỏ mặt.

Cấp dưới: Anh ta lại nói muốn ngủ với anh.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: ... Ông tự hiểu được! Không cần phải phiên dịch!!!

“Anh vẫn là một người rất ích kỷ, mãi đến khi biết em, anh mới hiểu thì ra mình có thể trao đi không chút giữ lại, cam tâm tình nguyện để em ép khô...”

Cấp dưới lặng lẽ buông thư xuống, nét mặt rất phức tạp: Hình như đó giờ em hiểu lắm một việc.....

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Việc gì?

Cấp dưới muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng nhịn không được hỏi: Lão đại, thế rốt cuộc bình thường là hấn ngủ với anh hay anh ngủ với hấn vậy....

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: ... Biến đi!

Ngày ngày Tinh Anh đều viết thư gửi sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm, bởi sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm không biết chữ cho nên nghe xong rồi thì thôi, trừ phi có chính sự, bằng không rất ít khi để thủ hạ hồi âm lại. Có một ngày Tinh Anh đưa sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đi ăn mỳ gạch cua tôm bóc vỏ, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm ăn một hơi hết hai bát liền, bà chủ quán cho Tinh Anh hai phần đồ ăn thêm, nhưng Tinh Anh chẳng hề động đũa, nét mặt rất khó coi.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm hỏi: Cậu sao thế?

Tinh Anh: Hu, hôm trước em không hồi âm cho anh, hôm qua em không hồi âm cho anh, hôm nay em cũng không hồi âm cho anh. Những chuyện anh muốn nói với em nhiều mãi chẳng hết, còn em thì chỉ ăn mỳ mãi không hết.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: .....

Sau đó quay về, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nhờ cấp dưới đọc thư tình ngày hôm nay, suy nghĩ một chút, nói: Tôi cũng phải hồi âm một lần, cậu viết giúp tôi!

Cấp dưới: Hồi âm thế nào ạ?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Tôi cũng không biết, tôi không biết mấy cái văn chương, cậu đi học rồi, nghĩ cho tôi xem!

Cấp dưới: Lão đại, anh đây là viết thư tình mà, sao em viết giúp anh được, hơn nữa em mà viết, hần vừa nhìn đã biết không phải của anh! Với cả, anh muốn em viết thư tình cho hần sao?!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm lập tức sùng sộ lên: Cái con bê này, cậu đang nghĩ cái quái gì vậy?!

Cấp dưới tỏ vẻ vô tội.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Cậu nghĩ cho tôi cái mở đầu, tôi không biết mở đầu thế nào.

Cấp dưới: Thì viết ra anh có bao nhiêu tâm ý, có bao nhiêu thích hần là được, mấy áng văn lai láng của hần cũng toàn mấy ý tứ kia mà.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nhe răng một lúc lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra được phương thức bày tỏ tình cảm của mình.

“Con ghé còi kia, ông đây thích con bà nó cậu, muốn biết ông thích đến đâu hử, đến mức cậu đi tiểu ông đây cũng sẵn lòng kéo quần lên cho cậu!!”

“Đợi chiến tranh xong, ông cũng mở quán mì, cậu tới ăn, đừng nói chỉ hai phần gạch cua, ông đây cho cậu hần ba phần! Cho thêm hai phần hành tây luôn!”

“Đồ không biết xấu hổ, ông đây cũng muốn... ngủ với cậu!”

Hôm sau, Tinh Anh nhận được thư hồi âm, vui mừng khôn xiết, chạy vội tới phủ của sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm, vừa nhìn thấy đã vươn tay lên xoa xoa đầu anh.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm hơi tránh ra: Tôi cảnh cáo cậu, từ nhỏ tới giờ tôi hận nhất là người khác sờ đầu tôi!

Tinh Anh: Sao lại thế?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm hừ hừ: Hồi nhỏ mẹ tôi sợ tôi bị lừa bắt đi, gạt tôi nói trong tay mọi người đều bôi thuốc mê, nếu để cho người ta sờ đầu, người ta sẽ bắt cóc đi! Cho nên hồi nhỏ tôi không dám để ai sờ vào đầu mình, chỉ sợ bị đánh thuốc mê.

Tinh Anh nhìn anh cười.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm nhìn gương mặt tuần tú kia, bị hấn cười đến chịu không nổi, mắt tự nhiên kéo tay Tinh Anh đặt lên đầu mình, nhỏ giọng lầm bầm: Thế đã được chưa?

Tinh Anh dịu dàng nắm trở lại bàn tay đang đặt lên đầu xoa tóc của anh, dắt tay anh kéo đi: Đi, đi ăn mì!

### 3. Chương 3: Tinh Anh: Anh Muốn Ngủ Với Em

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm bị phải đi đánh một trận tuyệt hậu, trước khi lên đường nói với Tinh Anh: Nếu tôi chết, không cần lập bia mộ cho tôi, dù sao thì tôi cũng không cha không mẹ, quê hương cũng đã mất.

Lần đầu tiên Tinh Anh ăn nói thô tục với sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Chết cái con bà em!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm cười cười, lại nói, không thì lập một tấm bia cũng được.

Tinh Anh lại mắng: Lập cái con bà em!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm đành phải dịu giọng nói: Này, đừng bắt chước cách nói chuyện của tôi nữa, nghe tôi nói này, có ai muốn chết đâu cơ chứ, tôi sẽ cố gắng sống sót quay về gặp cậu...

Tinh Anh nói: Phải sống đấy!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Được được được, phải sống chứ, nhưng mà, nếu một ngày tôi chết trước cậu, cậu giúp tôi lập một tấm bia, tự tay viết mộ chí cho tôi, viết gì tôi cũng đã nghĩ cả rồi!

Tinh Anh nhìn anh không nói lời nào.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm nói tiếp: Viết là “Nếu bạn nhìn thấy tấm bia này, tôi đã không chết vô con bà nó ích.”

Tinh Anh sững sốt: Nếu bạn có thể nhìn thấy bia mộ của tôi, như vậy Trung Quốc đã chiến thắng. Giặc không cho phép lập bia cho những chiến sĩ kháng mình, chỉ khi nào Trung Quốc thắng lợi, các liệt sĩ đã hy sinh mới được nhân dân tưởng niệm.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm nói: Nếu cậu chết trước tôi, tôi cũng sẽ viết mộ chí cho cậu, tuy rằng tôi không biết chữ, nhưng tôi sẽ học.

Tinh Anh: ... Phải sống sót quay về gặp anh.

——- tui là đường phân cách ‘bạn nghĩ tui là FLAG nhưng tui không phải FLAG’ ——

Lúc sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm ra tiền tuyến chiến đấu, ngày nào Tinh Anh cũng viết thư tình cho anh, nhưng viết xong không có nơi để gửi, hắn lại giữ cho mình. Một phong thư, hai phong thư, ba phong thư... Một chiếc hộp, hai chiếc hộp, ba chiếc hộp... Số thư một tháng hắn viết cho anh đầy kín một chiếc hộp, đến khi đủ sáu chiếc hộp, cuối cùng cũng nghe tin đoàn của sĩ quan trở về.

Tinh Anh chạy vội đến ga xe lửa tìm người, người trên xe đều đã xuống hết, Tinh Anh vẫn không trông thấy sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đâu, hắn sốt ruột chạy quanh nhà ga mấy vòng. Đột nhiên sau lưng có người vỗ vai hắn, hắn quay đầu nhìn lại, chính là sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm.

Tinh Anh giật mình: Em xuống khi nào mà anh không phát hiện ra?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: À, tôi nóng ruột quá, xe chưa dừng hắn đã xuống rồi, chạy vội đi gặp cậu, lúc chạy ra ngoài trông thấy tài xế của cậu, nói cậu vào trong rồi, tôi lại chạy vội vào.

Tinh Anh thấy mặt sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm lún phún râu, còn gầy đi rất nhiều, đau lòng ôm lấy anh, lâu thật lâu vẫn không chịu buông tay.

Tinh Anh: Anh muốn ngủ với em.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm kinh hãi, nắm vai Tinh Anh nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt: Con bà nó cậu bị con gì nhập vậy?! Không phải cậu thơ văn lai láng, chỉ ngủ thôi cũng miên man tới tận trắng sao sao?

Tinh Anh nở nụ cười: À, không đợi được nữa rồi.

## 4. Chương 4: Chương Ngại Giao Tiếp

Lại nói về quãng thời gian mà Tinh Anh và sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm còn chưa phát sinh gian tình.

Mới đầu, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm rất không vừa mắt với Tinh Anh, bởi Tinh Anh đọc rất nhiều sách, thường thường ‘nói có sách, mách có chứng’, nói êm tai như hát, đã thế còn mắc một cái tật —— thích vòng vo Tam Quốc. Bình thường nói chuyện, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm thường xuyên không hiểu được ý của hắn.

Lúc mọi người thảo luận tình hình chiến sự phương Bắc, Tinh Anh thở dài: Haizz, đúng là cháy hết dầu thấp rồi.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Sao? Nhà cậu vẫn còn đốt đèn dầu à?

Tinh Anh: Nóng ruột.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm:... À.

Họp xong, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm để quên áo choàng trên ghế, Tinh Anh cầm áo của anh chạy đuổi theo, nhìn anh cười: Tham mưu Bùi, em đúng là chuỗi tiêu cảm gốc cổ thụ.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Hử?

Tinh Anh giúp anh choàng áo khoác vào: Cầu thả.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm:.. À.

Trước đây sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm từng bị đánh bại một trận, chỉ còn lại tàn binh bại tướng, nhưng anh nhất quyết không chịu thua, một lần nữa chấn chỉnh luyện binh, luyện binh lính của mình trở nên mạnh mẽ phi thường. Lúc chính phủ quốc dân mở đại hội, Tinh Anh khen ngợi anh trước mặt mọi người: Người có ý chí hanh đức, nhất định có thể trở thành anh hùng sử thi như chúa cứu thế. Tham mưu Bùi đúng là tấm gương mẫu mực của chính phủ quốc dân ta, mọi người nên học tập cậu ấy!

Mọi người nghe xong đều vỗ tay, chỉ có sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm là nhăn nhó mặt mày kéo cấp dưới ra hỏi: Cái thằng Hanh Đức Hanh Đức kia rốt cuộc là thằng quái nào?”

Bởi đủ loại lý do, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm rất rất không thích Tinh Anh, nhưng Tinh Anh lại rất được mọi người kính trọng và khâm phục, duy chỉ sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm là không phục, hỏi cấp dưới của mình: Rốt cuộc thì thằng Tây rởm kia có cái quái gì tốt?

Cấp dưới: Dòm dẹp trai.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: .....

Cấp dưới: Sao ạ?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Thằng ranh này, rốt cuộc ai mới là lão đại của cậu, không thấy lão đại cậu ghét thằng cha ấy à? Con mẹ nó cậu lại còn dám khen hắn?

Cấp dưới: Trông tên Tây rởm kia nhìn gian như trộm!

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đập một cái vào đầu cấp dưới: Con bà nó cậu còn dám trợn mắt nói mò!

Cấp dưới: .....

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Không phải chỉ là nói vòng vo Tam Quốc thôi sao, cậu chống mắt lên xem, ông đây cũng làm được!!

Có một ngày sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm xuất môn, đột nhiên vai bị vỗ một cái, anh quay đầu lại, là Tinh Anh.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Mẹ cậu sinh con à!!

Tinh Anh:... Hở?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Hừ người!

Tinh Anh: .....

Tinh Anh mời sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đi ăn mì, ăn xong Tinh Anh đãi thỏ đãi khách, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm dựng ngón cái lên: Cậu đúng là có khí con mợ nó chất Vương Nhị Cầu! Bái phục!

Tinh Anh: ... Là ai?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Cậu con ông ngoại, hồi còn nhỏ hay mời tôi ăn gà hầm nấm.

Tinh Anh: .....

Ra khỏi quán mì, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm lại nói: Bà chủ quán này đúng là Lý Đại Xuyên tái thế, phong thái kia, thật không tầm thường.

Tinh Anh: ....Ai?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Bà bán dưa dưới nhà, mua một quả dưa còn tặng thêm hai quả quýt, rất hào phóng!

Tinh Anh: ....

Tinh Anh dừng bước lại, nhìn sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nở nụ cười: Tham mưu Bùi, em rất giống người vợ bầu bạn với anh suốt quãng đời còn lại.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm lấy làm kinh hãi: Mợ, cậu đã có vợ rồi á?

Tinh Anh: Có rồi, chỉ là còn chưa thành thân. Phải rồi, tham mưu Bùi đã ăn no chưa?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm:... Chưa no lắm.

Tinh Anh kéo tay anh: Đi, mời em đi ăn bánh bao nhân.

## 5. Chương 5: Lần Đầu Tiên Ăn Mì

*Về lần đầu tiên ăn mì.*

Thường thường, Tinh Anh hay đến quán mì Đức Hưng một mình, bà chủ quán luôn lấy cho hắn nhiều thức ăn hơn một chút. Lần này hắn dẫn sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đi cùng, bà chủ theo thường lệ lấy cho hắn nhiều hơn hai phần. Đến khi quay đầu, trông thấy sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đứng bên cạnh Tinh Anh, bà chủ ngẩn ra.

Tinh Anh đang muốn cầm lấy đĩa, bà chủ lại thu tay về, xúc một muống lớn, lại cho thêm một phần lươn rán dầu.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm ăn như hổ đói, nháy mắt ăn hết phần mì của mình, quay sang thấy Tinh Anh ngồi bên cạnh vẫn đang từ từ ăn, gạch cua và tôm bóc vỏ vẫn nằm yên trên đĩa chưa được động tới. Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm còn chưa ăn no, lại ngại ngùng không dám mở lời đòi hỏi, ánh mắt như hai viên đạn dấn chặt trên đĩa thức ăn vàng óng.

Tinh Anh không nhanh không chậm từ từ đẩy đĩa thức ăn tới trước mặt sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm, hỏi: Không biết tham mưu Bùi đã lập gia đình chưa?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Còn chưa.

Tinh Anh cười rạng rỡ, đang muốn đưa đĩa cho sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm, lại nghe thấy sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nói: Trước từng đính ước với một em gái.

Dáng cười trên mặt Tinh Anh nhất thời cứng đờ, chiếc đĩa dừng lại.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Sau lại từ hôn.

Tinh Anh: Vì sao?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Chiến tranh rồi, đến mình còn được bữa sớm lo bữa tối, giờ cưới vợ về nhà, sợ không lo nổi cho cô ấy.

Chiếc đĩa lại dịch gần thêm một chút về phía sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Thật ra nhiều lúc nghĩ lại cũng thấy hối hận.

Chiếc đĩa dừng lại.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Ở một mình rất cô đơn, trong quân đội lại toàn đám nghe còi.

Chiếc đĩa lại tiếp tục được đẩy mạnh.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm thở dài, đến khi hoàn hồn lại, thấy trước mặt mình là một đĩa gạch cua tôm bóc vỏ vàng óng.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Hề?!

Miếng sĩ quan há to ra, nước miếng sắp rớt ra ngoài.

Tinh Anh: Tôi ăn no rồi, tham mưu Bùi ăn tiếp được không?

Lời còn chưa nói hết, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đã bưng đĩa lên ăn như hổ đói, vừa ăn vừa khinh bỉ nhìn Tinh Anh: Cái tên Tây rởm nhà cậu, ăn còn ít hơn mèo!

Tinh Anh cười nhẹ nhìn anh: Là tôi ăn ít hơn tham mưu Bùi.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đắc ý dạt dào: Nếu quân đội không thiếu lương thực, một mình tôi có thể ăn hết một nồi thịt!

Tinh Anh vừa châm trà cho anh, vừa nở nụ cười: Ồ, quả nhiên tham mưu Bùi là một con mèo lớn. Ăn từ từ một chút, cẩn thận bị sặc, thiếu thì có thể gọi thêm mà.

*Về tính tình của sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm.*

Có một đồng nghiệp của Tinh Anh muốn đi tìm sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm xử lý công sự, nhưng anh ta nghe qua một vài tin đồn về sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nên không dám đi. Anh ta hỏi Tinh Anh: Quan hệ giữa cậu với tham mưu Bùi có vẻ tốt nhỉ?

Tinh Anh: Rất tốt.

Đồng nghiệp: Tôi nghe nói tính tình cậu ta tệ lắm.

Tinh Anh: Không đâu!

Đồng nghiệp: Thật vậy chứ? Sao tôi nghe người ta nói cậu ta hay mắng chửi cậu?

Tinh Anh: Đâu? Em ấy có mắng chửi tôi bao giờ đâu.

Đồng nghiệp:.... Cậu đừng gạt tôi, mới hôm qua tôi nghe thấy cậu ta gọi cậu là Tây rởm!

Tinh Anh: Thì tôi đúng là Tây rởm mà.

Đồng nghiệp: .....

Đồng nghiệp: Mấy hôm trước tôi còn nghe thấy cậu ta chửi cậu là ghé.

Tinh Anh nhấn mạnh: Là con ghé còi chứ không phải là ghé.

Đồng nghiệp: .....Không nói chuyện nữa.

Tinh Anh: Không phải lo đâu, em ấy chỉ mắng người trong một trường hợp nhất định thôi.

Đồng nghiệp: Trường hợp gì??

Tinh Anh: Lúc em ấy muốn mắng người.

Đồng nghiệp: .....Tạm biệt.

## **6. Chương 6: Lần Đầu Tiên Hôn Môi**

Lần đầu tiên hôn môi.

Tinh Anh và sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm quen nhau không được bao lâu, có một lần hai người gặp nhau ở chính phủ quốc dân, Tinh Anh thân thiết tiến lên trước trêu mếu kè vào gò má anh, đồng thời phát ra tiếng hôn môi.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm hoảng sợ, lùi về sau ba bước, ôm gò má còn lưu lại nhiệt khí của Tinh Anh, ánh nhìn đầy kinh hãi, không biết rốt cuộc ban nãy Tinh Anh có thật sự hôn mình hay không, cảm giác không giống như chạm môi vào, nhưng rõ ràng anh nghe thấy tiếng hôn.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Con bà nó cậu...

Anh muốn mắng hắn là đồ phóng đảng, nhưng lại cảm thấy không hợp, dù sao anh cũng đâu phải con gái.

Tinh Anh ngạc nhiên: Tham mưu Bùi, sao vậy?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm: Tôi còn đang muốn hỏi cậu làm sao đây!!!

Tinh Anh: Đây là nghi lễ của người Pháp, bạn bè gặp nhau có thể thân thiết kề mặt. Không phải em đã đồng ý làm bạn với anh rồi hay sao?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nhìn vẻ mặt ủy khuất tội nghiệp của Tinh Anh, có chút không đành lòng, lầm bầm nói: Tên Tây rởm, ông đây rõ ràng là người Trung Quốc mà lại đi làm ba cái trò gì gì đó của nước ngoài.

Nói xong sĩ quan nhà ta lại thấy không ổn, như vậy khác nào tự nhận mình lạc hậu chứ, thế là anh đỏ mặt ghềnh cổ lên: Được được, cho cậu hành lễ.

Thế là Tinh Anh lại ghé mặt tới, “Chụt chụt, chụt chụt” mấy tiếng.

Sau đó, cứ mỗi lần Tinh Anh nhìn thấy sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm đều làm động tác kề mặt.

Lại sau đó, khi hai người đã thân thiết hơn, Tinh Anh mời sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm tới nhà làm khách, vừa thấy anh đã dán tới kề mặt hành lễ, sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm tập mãi cũng thành thói quen, tự động đưa mặt ra, chỉ nghe thấy chụt chụt hai tiếng, lần này Tinh Anh thật sự hôn lên mặt anh.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm sửng sốt: Sao, không phải nói là chỉ ghé mặt thôi sao? Sao giờ lại hôn rồi?

Tinh Anh cười nói: Đây cũng là nghi lễ của người Pháp. Bạn bè thì ghé mặt, bạn bè thân thiết hơn lúc gặp nhau có thể trực tiếp hôn lên mặt để tỏ sự thân thiết.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm nửa tin nửa ngờ nhìn hắn. Dù sao thì cũng là phong tục nước ngoài, Tây rởm nói cái gì thì là cái đó, anh cũng không xác thực được.

Thế là Tinh Anh và sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm chuyển sang ôm eo và đặt nụ hôn thuần khiết lên mặt nhau.

Lại qua một thời gian nữa, hai người thân thiết hơn, nhưng quan hệ vẫn dậm chân tại chỗ không tiến triển.

Có một ngày Tinh Anh thấy sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm, tiến tới hôn lên mặt anh, hôn chụt chụt mãi nhưng vẫn chưa thỏa mãn, không nỡ buông tay ra. Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm không nhịn được, quay đầu một cái, trực tiếp hôn lên môi hắn.

Tinh Anh sửng sốt.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Nhìn gì mà nhìn, tôi đang hành lễ, đây là nghi lễ quê tôi, quan hệ hai ta đến đây là có thể hành lễ như vậy rồi. Sao, ý kiến ý cò gì?

Tinh Anh nở nụ cười: Không, tham mưu Bùi đúng là rất tuân thủ lễ tiết.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm làm bầm hừ hừ.

Một lúc sau, Tinh Anh nở nụ cười đen tối: Tham mưu Bùi, khi nào chúng ta mới có thể chuyển sang nghi lễ tiếp theo?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Còn nghi lễ gì nữa?

Tinh Anh: Lễ động phòng hoa chúc.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: .....

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm nhìn chòng chọc gương mặt Tinh Anh, ánh mắt có vẻ cổ quái.

Tinh Anh: Sao vậy, tham mưu Bùi không vui sao?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm: Không, chỉ là tôi đang suy nghĩ, con mợ nó rút cuộc cậu có bao nhiêu cách rủ rê dụ dỗ đòi ngủ?!!!

## **7. Chương 7: Lần Đầu Làm Chuyện Ấy**

Một ngày nọ, Tinh Anh tới quý phủ của sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm bàn bạc chuyện công việc, xung quanh được ngăn che cẩn thận, trong phòng chỉ có hai người họ. Bàn chuyện công sự xong, hai người không còn gì để nói, yên lặng nhìn nhau, nhiệt độ trong phòng chợt tăng cao.

Không ai rõ bắt đầu thế nào, cũng chẳng ai hỏi có thể tiếp tục không, tóm lại là, hai người họ cứ từ từ như vậy, tự nhiên như vậy.. cùng gặm cắn đối phương. Sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm như lang như hổ, hết gặm môi rồi gặm xuống cần cổ Tinh Anh, rồi lại gặm xuống nữa, gặm xuống mãi, gặm gặm gặm... gặm đến không biết gặm cái gì.

Tinh Anh cầm tay sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm đặt lên người anh em của mình, sĩ quan Tiểu Bạch Kiểm bị xúc cảm nóng rực làm cho hoảng sợ, lập tức rút tay về.

Tinh Anh hỏi anh: Tham mưu Bùi chưa từng sờ qua bao giờ sao?

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm không cam lòng tỏ ra yếu thế, trừng mắt nhìn: Ai bảo chưa sờ qua! Ngày nào ông cũng sờ!

Sau đó lại lăm bằm nói: Chỉ là chưa sờ của người khác.

Tinh Anh nở nụ cười, vươn tay ra sờ vào cậu em của sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm, quả nhiên cậu em kia cũng sục sôi ý chí chiến đấu như người anh của mình.

Vốn là hai người cùng vuốt ve cho nhau, Tinh Anh ve vuốt một hồi, mặt sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm liền ửng hồng, chỉ lo thở dốc hưởng thụ, không thèm hồi báo lại.

Tinh Anh vừa vuốt ve cho anh, vừa không ngừng rủ rỉ những lời tâm tình ngọt ngào, khiến sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm ‘muốn thôi mà chẳng được’, không bao lâu thì không chịu nổi.

Nhưng đến khi thời khắc quan trọng ở ngay trước mắt, đột nhiên Tinh Anh lại ngừng lại.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm không sao hiểu nổi, bất mãn trừng Tinh Anh: Cậu làm gì thế?

Tinh Anh: Anh sắp bị cảm giác tội lỗi nhấn chìm rồi...

Thiếu chút nữa sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm trợn mắt trừng ông giời. Anh biết Tinh Anh lại phát bệnh rồi, người này cái gì cũng tốt, mỗi tội mắc cái bệnh lãng mạn thái quá. Bình thường coi như xong, nhưng tới thời khắc quan trọng như vậy mà đột nhiên phát bệnh, thật khiến người ta hận không thể băm thịt róc xương.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm tức giận mắng: Cái con ghê kia, cảm giác tội lỗi cái quái gì chứ?

Vừa nói vừa không tự chủ uốn éo hông mình đặt cậu em vào trong tay Tinh Anh.

Tinh Anh: Em quá tốt đẹp hoàn mỹ, trải bản em thế này khiến anh cảm thấy mình phạm vào lỗi lớn ngập trời.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm tức giận: Con mẹ nó cậu....

Anh kéo chiếc cà vạt vì bị cọ xát mà đầy những nếp nhăn, kéo hần tới trước mặt mình, hai người mũi kề mũi, nhiệt khí phả lên mặt đối phương. Sĩ quan Tiểu Bạch Kiềm bá đạo nói: Ông đây mới là đạo trời, ông đây mới là quốc pháp! Cậu có tội hay không, ông đây quyết!! Đừng lăm nhăm nữa, nhanh cái tay lên! Làm làm làm!!!

Trước tư thế mời gọi kia, Tinh Anh không cảm lòng nổi mà hôn lên, thế là... làm tiếp.

Làm xong, Tinh Anh lại quỵn luyến bịn rịn ôm ấp sĩ quan Tiểu Bạch Kiếm rử rĩ tâm tình không nỡ buông ra, Tinh Anh cúi đầu thành kính mà hôn lên trước ngực anh: Tham mưu Bùi, em hãy phán quyết anh đi.

Sĩ quan Tiểu Bạch Kiếm ôm lưng hắn, lẩm bẩm nói: Phạt cậu à... Ừ... Phạt cậu phải làm cho ông đây vui sướng, phạt cậu cùng ông đây vui sướng.

Tinh Anh nở nụ cười, giọng nói khàn khàn khiến người ta mê đắm: Được. Tham mưu Bùi, anh đã bị em kết án, anh sẽ làm em vui sướng suốt cuộc đời.

Hoàn

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-tinh-anh-tay-rom-va-si-quan-cao-cap-tieu-bach-kiem>*